

22120073

DUTCH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Schrijf een commentaar bij één van de volgende teksten:

1.

Dierbare

Het is nacht, de winter nadert en ik kan de slaap niet vatten. Ik lig in bed zoals ook jij 's winters in bed gelegen hebt: met sokken aan. Het komt dan ook niet door koude voeten dat ik wakker lig, het komt doordat er ganzen overtrekken. Via het open raam hoor ik hun geluid van heel hoog uit de lucht. Geen gewoon gakken, het gaat zonder onderbreking door en klinkt klagend. Een raadsel waarom ze dit weemoedige geluid altijd maken tijdens hun trek. Zo erg is het toch niet om naar de zon te vliegen. Bovendien, wie hoog vliegt, kan maar beter zwijgen. Die ganzen verraden zich hiermee. Behalve energieverstopping is het een tegemoetkoming aan de jagers. Ik hoor hun geweren al afgaan. Ik voel mezelf neerstorten. Een vrije val. En geen val zo vrij of hij eindigt met de dood.

Jij, jonge ziel, dacht nooit op die manier. Je genoot. Jouw hersens waren nog volledig onbedorven. Ze vielen je niet aan. Ze waren je bondgenoot en vielen met je zelf samen, als je dat zo zeggen kunt. Terwijl ik continu mijn hersens moet bedwingen, omdat ze zich anders tegen me keren. Het zijn net wilde dieren. Eigenlijk heb ik soms verrekt veel van een leeuwentemmer. Een schrijvende leeuwentemmer. Ik, die nog geen vlieg het raam uit jaag.

Herinner je je nog de dag dat je voor de eerste keer een vlucht ganzen zag overtrekken in een scherpe v-vorm. Je was die dag zeventien jaar geworden en stond in het park. “Wat mooi! Ze zoeken de warmte op, ze gaan naar de zon!” stond je te juichen. “Hoor, ze snateren van geluk!” Zelf moest je huilen van geluk. Maar dat geluk was van korte duur. Het werd zelfs een breekpunt in je leven. Er stond namelijk een boer in de buurt. Hij zei: “Doe niet zo sentimenteel.” In eigen ogen deed je helemaal niets. Wat nou sentimenteel? Was *sentimenteel* eigenlijk geen fout woord met die negatieve bijklank? Gevoelens, dacht je, zijn gevoelens. Die borrelen gewoon in je op. Dat kun je ze moeilijk aanrekenen. Ze onttrekken zich aan elke waardeschaal. En met het hoofd in de nek wou je wegllopen. Maar de boer was nog niet uitgepraat en hield je staande. “Van die ganzen zijn er veel te veel,” zei hij. “Ik mag lijden dat ze er zo veel mogelijk naar beneden halen.”

Het voorval bleef je achtervolgen en liet je niet meer los. Waarom had die man dit gezegd? Waarom wou hij jou van iets waardevols beroven? Wat school er achter deze rare beknutting van een gevoelsuiting? En waarom werd er nooit gezegd dat er mensen te veel waren? Goed, er werden natuurlijk massa's oorlogen gevoerd, maar meestal was het eerste doel daarvan toch niet om zoveel mogelijk mensen af te maken. Dat werd althans nooit gezegd. Zo werd je achterdochtig, en jij die van kind af aan altijd oppasser in Artis had willen worden, voelde plots veel meer voor detective of rechercheur. Geen slimme zet. Stond er een scherm, jij keek erachter. Stonk er een beerput, jij was de eerste om hem open te gooien. Rook je een probleem, jij stak je neus er in. Kortom, jij ongekroonde koningin van de infrastructuur dacht dat kennis macht was en verzamelde kennis tot je er bij neerviel. Je wordt bedankt, want vervolgens liep ik met jouw loodzware rugzak op mijn rug. Akkoord, kennis brengt heus wel eens macht met zich mee, maar toch voornamelijk angst. En die angst berooft je van de simpele gelukservaring, omdat je weet dat er achter elk geluk een schaduw zit. *Hoe meer je weet, hoe groter leed*, lijkt mij een geloofwaardiger spreuk.

40 Daar lig ik dan in bed met alle kennis die ik van jou zo nodig moest vergaren. Ik lig in bed
en kan niet slapen van de angst. Om mijn angst af te leiden, probeer ik te bedenken welke kennis
mij gelukkig heeft gemaakt. Ik draai mij om en om, de torenklok slaat uur na uur, en aan het einde
van de nacht weet ik het nog niet. Ik weet wel waarom ik schrijver ben geworden: om die zware
45 rugzak leeg te maken. Ik voel me lichter worden. De remmen kunnen los, de sokken kunnen uit,
ik word warm. De echte vrije val lijkt op de diepe slaap.

Charlotte Mutsaers, uit: *Titaantjes waren we*, een bundel verhalen van verschillende auteurs (2010)

2.

Toen wij nog jong waren

Toen wij nog jong waren en de wereld nog oud was
en wij in een ver land op hoge bergen stonden
en in het dal diep beneden een lange roerloze
roestige trein zagen, onbestaanbaar alleen
5 in het oog van een hevige leegte, riep jij
terwijl je de hemel een kushand toewierp
ik ben een reisgids kinderen
leer mij lezen

en 's avonds op het plein onder kwijnende palmen
10 waren er wijn en olijven en een ritselend zwijgen
uit klagende kelen en het donker was week
op het scherp van de snede, en jij
jij kocht het ondraaglijke lot van een blinde
en riep het oor drinkt

15 nu is het dus later, een avond na jaren, de dood
stille trein is vertrokken, de tijd van het lot
is verstreken, je reisgids ligt open

onder eendere oudere bomen drink ik
de hese stem van je woorden, hoor ik je stilte -

Gerrit Kouwenaar, uit: *Totaal witte kamer* (2002)